

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 27Sa/20/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5021200304
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Dubcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5021200304.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako správny súd, v konaní pred sudkyňou JUDr. Máriou Dubcovou, v právnej veci žalobcu: D. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom XXX XX A. Z. XXX, proti žalovanému: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8 a 10, 813 63 Bratislava 1, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Číslo: 17872-2/2021-BA zo dňa 23. apríla 2021

rozhodol:

Rozhodnutie žalovaného, Sociálna poisťovňa, ústredie, Bratislava Číslo: 17872-2/2021-BA zo dňa 23. apríla 2021 a rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Liptovský Mikuláš Číslo: 1634/2021-LM-DvN zo dňa 11. februára 2021 **z r u š u j e a v e c** **v r a c i a** prvostupňovému orgánu verejnej správy na ďalšie konanie.

Žalobca má voči žalovanému **n á r o k** na plnú náhradu trov súdneho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa podanou žalobou zo dňa 21.06.2021 domáhal proti žalovanému preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného o nepriznaní nároku na dávku v nezamestnanosti. Žalobca uviedol, že si u Sociálnej poisťovne - pobočka Liptovský Mikuláš uplatnil nárok na dávku v nezamestnanosti dňa 22.12.2020. Sociálna poisťovňa - pobočka Liptovský Mikuláš vydala dňa 11. februára 2021 rozhodnutie Číslo: 1634/2021-LM-DvN, ktorým rozhodla, že žalobca nemá nárok na dávku v nezamestnanosti. Dôvodom rozhodnutia bolo, že žalobca bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol doby poistenia podľa slovenskej legislatívy a uvádzané väzby v Slovenskej republike sa javia ako menej významné. Proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu žalobca podal odvolanie, v ktorom namietal nesprávnosť tohto rozhodnutia. Prvostupňový orgán poukázal na čl. 65 ods. 5 písm. a) Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 (ďalej aj len „základné nariadenie“). Predmetnou citáciou bolo poukázané na to, že žalobca si mal žiadať sociálne dávky vrátane dávky v nezamestnanosti od členského štátu, kde pracoval s prestávkami až do 17.12.2020, t.j. že si má dávky uplatňovať v Rakúskej republike. Žalobca poukázal na to, že ako štátny občan SR má trvalý pobyt na území SR. V Rakúskej republike mal len prechodný pobyt, a to v období od 02/2015 do 04/2020. Žalobca poukázal na čl. 65 ods. 1 základného nariadenia, podľa ktorého žalobca nespĺňa podmienku na to, aby si mohol uplatňovať dávku v nezamestnanosti v Rakúskej republike, pretože nemal bydlisko v Rakúskej republike a prechodný pobyt v Rakúskej republike bol ukončený v 04/2020, t.j. v čase posledného zamestnania v Rakúskej republike, ktoré bolo od 27.04.2020 do 17.12.2020, nespĺňal podmienku bydliska v členskom štáte Rakúskej republiky. Podľa žalobcu preto odkaz rozhodujúceho orgánu v zmysle čl. 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia nie je v jeho prípade aplikovateľný. Rovnako podľa žalobcu je neakceptovateľné, ak prvostupňový orgán uviedol, že jeho väzby na Slovensku sú „menej významné“. Uvedené nie je možné akceptovať vzhľadom k dokladom a skutočnostiam uvádzaným v zápisnici zo dňa 02.02.2021. Žalobcovi nie je zrejmé, aké väzby na Slovensku sú viac významné, ako to, že vlastní na Slovensku rodinný dom, motorové vozidlo, býva tu

jeho manželka s dvoma maloletými deťmi, na území SR má zriadený bankový účet, záväzky v podobe hypotekárneho úveru na rodinný dom, má zákonom stanovenú vyživovaciu povinnosť voči manželke a dvom maloletým deťom, s ktorými žije v spoločnej domácnosti, má na území SR zriadenú životnú poisťku, podáva na území SR daňové priznanie, platí daň z nehnuteľnosti a je členom Poľovníckej spoločnosti Ružomberok - PS Ružomberok. Podľa žalobcu prvostupňový orgán nedostatočne odôvodnil tvrdenie o „menej významných“ väzbách na Slovensku a nebolo zdôvodnené, z akých skutočností žalobcove tvrdenia a predložené doklady boli vyhodnotené za „menej významné“ v rovine väzby na Slovensku. Závery rozhodnutia sú založené na domnienkach. Žalobca poukázal na zápisnicu zo dňa 02.02.2021, v ktorej uvádzal, že v Rakúskej republike trávil iba a výlučne pracovný čas a všetok mimopracovný čas trávil so svojou rodinou na území SR. Uvedené potvrdzuje to, že do Rakúska cestoval pravidelne až v pondelok ráno a naspäť sa z Rakúska vracal vo štvrtok večer, bezprostredne po práci. Žalobcovi nie je zrejmé, ako dospel prvostupňový orgán k záveru, že mimopracovný čas trávil v Rakúsku. Má maloleté deti, ktoré vyžadujú opateru oboch rodičov, vo vzťahu ku ktorým nezabezpečuje len finančnú stránku, ale aj ich výchovu. Z Rakúska sa vracal vo štvrtok večer na územie SR, aby tri plnohodnotné dni trávil so svojou rodinou ako mimopracovný čas. Svedok uvádzaný v zápisnici, a to manželka žalobcu, vie všetky tieto skutočnosti potvrdiť. Nemožno hovoriť o stabilnom zázemí v Rakúsku, pokiaľ v Rakúsku sa žalobca zdržiaval iba štyri dni počas týždňa a všetky voľné dni ako aj dovolenky trávil iba a výlučne na území SR. Prvostupňový orgán poukázal na to, že žalobca pracoval počas obdobia 02/2013 až do 12/2020, t.j. 7 rokov v Rakúsku, čo považuje za dlhé a stabilné obdobie bez reflektovania na skutočnosti uvádzané žalobcom o tom, kde trávil mimopracovný čas, koľko reálne trávil času v Rakúsku a aké väzby majetkové, záväzkové a rodinné má na území SR.

2. V ďalšej časti žaloby žalobca poukázal na čl. 61 základného nariadenia s tým, že na území iného členského štátu, t.j. na území Rakúskej republiky preukázal, resp. dosiahol celkovo 1 277 dní poistenia v nezamestnanosti, čo bolo potvrdené aj v rozhodnutí, preto v zmysle čl. 61 základného nariadenia, ust. § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení žalobca má za to, že spĺňa podmienku potrebných dní pre výpočet poistenia v nezamestnanosti, pretože preukázal 1277 dní poistenia v nezamestnanosti. Žalobca k záveru prvostupňového rozhodnutia, že nie je možné v danom prípade použiť sčítanie dôb poistenia, uviedol, že počas posledného zamestnania na území iného členského štátu mal bydlisko na území SR, resp. mal iba výlučne trvalý pobyt na území SR. Prechodný byt v Rakúskej republike nemal už od 04/2020. Na základe odvolania žalobcu rozhodol druhostupňový orgán. Zamietavé rozhodnutie žalovaný zdôvodnil iba výlučne zo skutočnosti, že žalobca pracoval počas obdobia 02/2013 - 12/2020, t.j. 7 rokov v Rakúsku, čo považuje za dlhé a stabilné obdobie bez reflektovania na skutočnosti uvádzané žalobcom o tom, kde trávil mimopracovný čas, koľko reálne trávil času v Rakúsku a aké väzby majetkové, záväzkové a rodinné má na území SR. Žalovaný ďalej uviedol, že pojem „trvalý pobyt“ nie je možné stotožňovať s pojmom „bydlisko“. V zápisnici zo dňa 02.02.2021 žalobca uviedol, že v Rakúskej republike trávil iba výlučne pracovný čas a všetok mimopracovný čas trávil so svojou rodinou na území SR. Z týždňa štyri noci spal na Slovensku a len tri v Rakúsku. Z tohto vyplýva, že žalobca zvyčajne býval na Slovensku. Žalobca nemá bydlisko na území SR len ako administratívnu skutočnosť, pretože žalobca má bydlisko na území SR ako miesto, kde skutočne býva, čo nebolo zohľadnené. Podľa žalobcu ide o diskriminačný rozmer v postupe žalovaného pri rozhodovaní o nároku na dávku v nezamestnanosti pri cezhraničných pracovníkoch, keďže kolegom žalobcu boli tieto dávky priznané. V týchto iných prípadoch boli zohľadnené ich doby poistenia v nezamestnanosti, nepotrebovali export dávok. Žalobca má za to, že dostatočne preukázal väzby na území Slovenskej republiky a ako občan SR spĺňa všetky podmienky na priznanie dávky v nezamestnanosti. Žalobca uviedol, že nežiada nariadiť pojednávanie a súhlasí, aby bolo rozhodnuté aj bez pojednávania. Žiadal nielen rozhodnutie žalovaného, ale aj prvostupňové rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie s priznaním trov súdneho konania.

3. K žalobe žalobcu sa vyjadril žalovaný v podaní zo dňa 10. septembra 2021. Súhlasil s tým, že vo veci nebude nariadené pojednávanie. Žalovaný žiadal žalobu žalobcu zamietnuť. Poukázal na ust. § 104 ods. 1, § 104 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v spojení s rozhodnými ustanoveniami základného nariadenia ako aj Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009 (ďalej aj len „vykonávacie nariadenie“). Poukázal na to, že žalobca požiadal o dávku v nezamestnanosti ku dňu jeho zaradenia do evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 18. decembra 2020. Podľa žalovaného v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t.j. od 18. decembra 2016 do 17. decembra 2020 žalobca nepreukázal žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti, ktorú by bolo možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti. Podľa ust. §

104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. na vznik nároku na dávku v nezamestnanosti sa vyžaduje doba poistenia v nezamestnanosti najmenej 730 dní v období posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Žalovaný poukázal na formulár U1 potvrdený príslušnou rakúskou inštitúciou dňa 22. decembra 2020, z ktorého vyplývalo poistené zamestnanie ako aj poberanie dávok v nezamestnanosti s tým, že žalobca nepožiadaval o export dávky v nezamestnanosti. Žalobca v posudzovanom období dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území iného členského štátu Európskej únie preukázal, preto bola Sociálna poisťovňa - pobočka Liptovský Mikuláš povinná posúdiť, či je možné takúto dobu zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti podľa čl. 61 základného nariadenia. Žalovaný poukázal na čl. 61 ods. 2 základného nariadenia, čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia s tým, že bolo zistené, že celková dĺžka pobytu viac ako 7 rokov, stabilná pracovná situácia v Rakúsku, prioritná orientácia žalobcu na rakúsky pracovný trh od roku 2013, poberanie dávok v nezamestnanosti z rakúskeho sociálneho systému, primeraná bytová situácia v zahraničí a daňová povinnosť na území Rakúska boli vyhodnotené ako intenzívnejšie, než žalobcom uvádzané väzby k Slovensku. Počas výkonu zárobkovej činnosti v Rakúsku sa žalobca v danom čase dlhodobo zdržiaval, býval, trávil pracovný aj mimopracovný čas, platil zákonné odvody i dane na území Rakúska. Podľa čl. 1 písm. j) základného nariadenia „bydlisko“ je miesto, kde osoba zvyčajne býva. Počas vykonávania zárobkovej činnosti žalobca v Rakúsku zvyčajne býval. Žalobca sa dlhodobo orientoval, aj v súčasnosti orientuje na prácu v zahraničí, kde odvádza poistné na sociálne poistenie. Žalovaný poukázal na to, že žalobca bol dňom 22. februára 2021 vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie z dôvodu opätovného zamestnania v členskom štáte Európskej únie. Žalovaný poukázal na čl. 64 základného nariadenia, z ktorého je zrejmé, že o export dávky v nezamestnanosti vždy žiada fyzická osoba, nie inštitúcia - žalovaný. Žalovaný nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že vo vzťahu k vzniku jeho nároku na dávku v nezamestnanosti bolo preskúmané rozhodnutie založené na domnienkach. To, že žalobcovi po skončení posledného zamestnania v Rakúsku vznikol nárok na dávku v nezamestnanosti v Rakúsku, jednoznačne vyplýva z bodu 6.2 formulára U1 z 22. decembra 2020. Žalobca z vlastného rozhodnutia tento nárok neuplatnil a následne nerealizoval ani export tejto dávky na Slovensko. Pokiaľ si žalobca nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte svojho posledného zamestnania neuplatnil, nemohlo dôjsť ani k exportu tejto dávky podľa ustanovení čl. 64 základného nariadenia. Pokiaľ žalobca poukazuje na jeho diskrimináciu, ak iným jeho kolegom bola dávka v nezamestnanosti priznaná, tak žalovaný zdôraznil, že skutkovú a dôkaznú situáciu hodnotí u každého žiadateľa jednotlivo, pričom nárok žalobcu na dávku v nezamestnanosti bol posúdený v súlade so zákonom i koordinačnými predpismi Európskej únie v oblasti sociálneho zabezpečenia. Žalovaný dal do pozornosti podľa neho kľúčovú okolnosť, a to, že doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté žalobcom podľa rakúskych právnych predpisov už raz boli preukázateľne rakúskou inštitúciou zhodnotené pri priznaní dávky v nezamestnanosti podľa rakúskych právnych predpisov a opätovné zhodnotenie tých istých dôb poistenia aj podľa slovenských právnych predpisov nielenže nemá právny základ, ale je priamo vylúčené so zreteľom na znenie čl. 10 základného nariadenia v spojení s ust. § 104 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z.. Podľa žalovaného doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté podľa rakúskych právnych predpisov pred 14. marcom 2020 (deň vzniku posledného nároku na dávku v nezamestnanosti podľa rakúskych právnych predpisov, potvrdený vo formulári U1) nemôžu žalobcovi zakladať nárok na dávku v nezamestnanosti v Rakúsku a zároveň duplicitne aj na Slovensku. Žalovaný mal za to, že skutočný stav bol zistený presne a úplne. Nakoľko žalobca nemal počas posledného zamestnania v Rakúsku zachované bydlisko na území Slovenskej republiky a bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nebol poistený v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov, nebolo možné doby poistenia v nezamestnanosti získané na území Rakúska zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 základného nariadenia. Navyiac, tieto doby už boli žalobcovi zhodnotené pri vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v Rakúsku, čiže v štáte posledného zamestnania.

4. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca v podaní zo dňa 14.10.2021 (č.l. 43 - 45 spisu). Žalobca zdôraznil, že žalovaný odmieta akceptovať žalobcove bydlisko a centrum záujmov na území Slovenskej republiky ako stabilné. Nesúhlasil s vyjadrením žalovaného v tom, že žalobca má v Rakúsku primeranú bytovú situáciu a trávi tam aj mimopracovný čas. Žalobca v zápisnici zo dňa 2.2.2021 uviedol, že v Rakúskej republike trávil výlučne pracovný čas a všetko mimopracovný čas trávil so svojou rodinou na území SR. Pri rozhodovaní zo zápisnice boli vybraté iba skutočnosti, ktoré vyhovovali na zamietnutie rozhodnutia. Žalobca platí dane aj na Slovensku. Žalobca poukázal na to, že podľa on-line komunikácie s rakúskym AMS bolo potvrdené, že bez adresy trvalého alebo prechodného pobytu žalobca sa nemohol prihlásiť na úrade práce v Rakúsku. V žiadosti o formulár U1 je jasne vidieť, že v ňom o export dávky

sa žiadať nedá, ako tvrdí žalovaný. Žalobca nemohol žiadať o export dávky, pretože nebol evidovaný na rakúskom AMS. Zamestnávateľ žalobcovi poskytuje ubytovanie iba výhradne na dobu, pokiaľ je zamestnaný a žalobca v Rakúsku iné ubytovanie nemá. Žalobca poukázal na výpis z bankového účtu, z ktorého vyplýva, čo všetko žalobca hradí: hypotéku na dom, daň od domu, komunálny odpad za štyri osoby, čo dosvedčuje, že žalobca sa zdržiava v mieste bydliska, poisťky, paušály na mobilné telefóny. V Rakúsku žalobca nie je vlastníkom žiadnej nehnuteľnosti, automobilu ani iných vecí, pre ktoré by mal byť posudzovaný, že má centrum záujmov v Rakúskej republike. V Rakúsku je ubytovaný, avšak nie je to jeho bydlisko, ak ubytovanie mu zabezpečuje a hradí zamestnávateľ. Nie je to stabilná bytová situácia ani ubytovanie, kedy by za žalobcom mohla prísť rodina. Všetky sociálne vzťahy má na Slovensku, nie v Rakúsku. Žalobca štyri noci v týždni sa zdržiava na Slovensku, čo žalovaný nezobral do úvahy. Pošta je zasielaná na adresu trvalého bydliska žalobcu na Slovenku. Žalobca ďalej poukázal na to, že každý cezhraničný pracovník platí dane a odvody v tom členskom štáte, v ktorom je zamestnaný. Ak by žalovaný mal brať pri posúdení bydliska len túto skutočnosť, tak cezhraniční pracovníci by vôbec nemali nárok na dávky v nezamestnanosti. Vo veci bol posúdený taký istý prípad jeho kolegu s podobnými dobami poistenia a dĺžkou práce v zahraničí, avšak u žalobcu to bolo zhodnotené inak, t.j. žalobca sa cíti diskriminovaný. Žalobca má za to, že má nárok na dávku v nezamestnanosti.

5. Postupom krajského súdu, a to podaním zo dňa 21.10.2021 (č.l. 83 spisu) bolo toto vyjadrenie žalobcu doručené žalovanému s možnosťou vyjadrenia sa k nemu v lehote 15 dní, ktorú možnosť žalovaný v lehote určenej súdom a ani do momentu konania a rozhodovania krajským súdom nevyužil.

6. Z pripojeného administratívneho spisu mal krajský súd za zistené, že Sociálna poisťovňa, pobočka Liptovský Mikuláš rozhodnutím Číslo: 1634/2021-LM-DvN zo dňa 11. februára 2021 rozhodla, že žalobca D. T., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. Z. XXX, XXX XX A. Z., podľa ust. § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov a podľa čl. 61 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia nemá nárok na dávku v nezamestnanosti. V odôvodnení prvostupňový orgán poukázal na ust. § 104 ods. 1, § 104 ods. 6 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v spojení s čl. 61 ods. 1, ods. 2, čl. 65 ods. 5 písm. a) Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 (ďalej aj len „základné nariadenie“) s konštatovaním, že žalobca bol dňom 18.12.2020 zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Dňa 22.12.2020 žalobca si v Sociálnej poisťovni, pobočka Liptovský Mikuláš uplatnil nárok na dávku v nezamestnanosti. Podkladom pre vydanie prvostupňového rozhodnutia boli údaje v informačnom systéme Sociálnej poisťovne, údaje z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Ružomberok potrebné na posúdenie nároku na dávku v nezamestnanosti, potvrdenie kompetentnej inštitúcie príslušného štátu Rakúska republika, zmluva o splátkovom úvere, potvrdenie o poistnej zmluve, potvrdenie od zamestnávateľa, výpis z katastra nehnuteľností, členstvo v Poľovníckej spoločnosti. V posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t.j. v období od 18.12.2016 do 17.12.2020 mal žalobca na území Slovenskej republiky preukázané doby poistenia v nezamestnanosti: Na území iného členského štátu Európskej únie, resp. Európskeho hospodárskeho priestoru žalobca preukázal dobu poistenia v nezamestnanosti: od 18.12.2016 do 21.12.2016, 4 dni; od 18.03.2017 do 19.03.2017, 2 dni; od 20.02.2017 do 21.12.2017, 305 dní; od 17.03.2018 do 19.03.2018, 3 dni; od 25.01.2018 do 18.12.2019, 693 dní; od 07.01.2020 do 14.01.2020, 8 dní; od 24.02.2020 do 13.03.2020, 19 dní; od 21.03.2020 do 28.03.2020, 8 dní; od 27.04.2020 do 17.12.2020, 235 dní. Prvostupňový orgán z vykonaného dokazovania dospel k záverom, že žalobca sa na území Rakúskej republiky zdržiaval od februára 2013 do 17.12.2020. Medzi rakúskymi zamestnaniami sa žalobca zdržiaval na Slovensku, neskôr v Rakúsku, kde opakovane od roku 2015 do apríla roku 2020 čerpal rakúske dávky v nezamestnanosti. Po poslednej rakúskej dobe poistenia, ktorá sa skončila 17.12.2020, žalobca nárok na dávky v nezamestnanosti v Rakúsku deviatykrát neuplatnil z dôvodu, že v Rakúsku skončil prechodný pobyt. Prvostupňový orgán poukázal na to, že v Rakúsku mal žalobca uzatvorených jedenásť pracovných pomerov so štyrmi zamestnávateľmi. Žalobca pracoval ako tesár, šalovač vo Viedni, v okolí Viedne a v Dolnom Rakúsku. V Rakúsku sa po celý čas žalobca zdržiaval bez blízkych osôb, manželka a deti počas pobytu žalobcu v Rakúsku mali bydlisko na Slovensku. Bývanie v štáte zamestnania poskytoval žalobcovi zamestnávateľ. Počas výkonu zamestnania a poberania rakúskych dávok v nezamestnanosti bol žalobca v Rakúsku prihlásený na prechodný pobyt. Na Slovensku žalobca vlastní rodinný dom v A. Z. č. XXX. V tejto nehnuteľnosti má žalobca prihlásený trvalý pobyt, zdržiava sa tam po návrate z Rakúska. Prvostupňový orgán mal za to, že bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie žalobca nedosiahol doby poistenia podľa slovenskej legislatívy. Vzhľadom na dĺžku prítomnosti na území Rakúskej republiky, stabilnú pracovnú situáciu v Rakúsku, opakované návraty

do Rakúska, kde žalobca trávil pracovný a mimopracovný čas, platil dane a odvody, čerpal dávky v nezamestnanosti, boli žalobcom uvádzané väzby v Slovenskej republike vyhodnotené prvostupňovým orgánom tak, že sa javia ako menej významné. Za štát bydliska žalobcu na účely aplikácie čl. 61, čl. 62 základného nariadenia podľa prvostupňového orgánu je potrebné považovať štát výkonu zárobkovej činnosti. Podľa rozhodnutia prvostupňového orgánu žalobca bezprostredne pred uplatnením nároku na dávku v nezamestnanosti neukončil dobu poistenia v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov a počas posledného zamestnania v inom členskom štáte Európskej únie bydlisko žalobcu nebolo na území Slovenskej republiky, preto čl. 65 ods. 2 a ods. 5 základného nariadenia sa na žalobcu nevzťahuje, a tým nie je možné použiť pravidlo sčítania dôb poistenia v zmysle čl. 61 základného nariadenia.

7. Podľa pripojeného administratívneho spisu proti rozhodnutiu prvostupňového orgánu podal odvolanie žalobca, o ktorom rozhodol žalovaný rozhodnutím Číslo: 17872-2/2021-BA dňa 23. apríla 2021 tak, že odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočka Liptovský Mikuláš Číslo: 1634/2021-LM-DvN zo dňa 11. februára 2021 vo veci nepriznania nároku na dávku v nezamestnanosti zamietol v celom rozsahu a potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Liptovský Mikuláš. Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia poukázal na ust. § 218 ods. 1, 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v spojení s ust. § 104 ods. 1, ods. 6, ods. 4 predmetného zákona, čl. 61 ods. 1, 2, ods. 5 písm. a), čl. 1 písm. j) základného nariadenia, čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia a skonštatoval, že žalobca bol zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie dňom 18. decembra 2020. Žiadosť o dávku v nezamestnanosti bola Sociálnej poisťovni, pobočka Liptovský Mikuláš doručená dňa 22. decembra 2020. V období posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie, t.j. od 18. decembra 2016 do 17. decembra 2020 žalobca nepreukázal žiadnu dobu poistenia v nezamestnanosti, ktorú by mu bolo možné zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti. V zmysle ust. § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. na vznik nároku na dávku v nezamestnanosti sa vyžaduje doba poistenia v nezamestnanosti najmenej 730 dní v období posledných štyroch rokov pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Pretože v prvostupňovom konaní o dávke v nezamestnanosti žalobca preukázal v posudzovanom období dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území iného členského štátu Európskej únie, resp. Európskeho združenia voľného obchodu, bola Sociálna poisťovňa, pobočka Liptovský Mikuláš povinná posúdiť, či je možné túto dobu zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 základného nariadenia. Žalovaný poukázal na čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia s tým, že podľa spisového materiálu sa žalobca na území Rakúska zdržiaval od februára 2013 do decembra 2020, t.j. v Rakúsku sa zdržiaval viac ako sedem rokov a v súčasnosti opätovne sa zdržiava v zahraničí. Od roku 2013 je zrejme dlhodobá orientácia žalobcu na rakúsky pracovný trh. Vzhľadom na celkovú dĺžku pracovnej činnosti v Rakúsku, evidenciu na príslušnom úrade práce v Rakúsku a súčasne opätovné zamestnanie žalobcu v zahraničí podľa žalovaného možno jeho pracovnú situáciu v Rakúsku hodnotiť ako stabilizovanú s prioritou a pretrvávajúcou orientáciou na rakúsky pracovný trh od roku 2013. Žalobca je ženatý a má dve deti, ku ktorým sa na Slovensko pravidelne vracal. Žalobca je na Slovensku členom poľovníckej spoločnosti, žalobca v zahraničí nevlastní žiadnu nehnuteľnosť na bývanie a v Rakúsku býval, podľa jeho vyhlásenia, na ubytovni, na Slovensku je vlastníkom rodinného domu, v ktorom sa zdržiaval počas jeho návratov s tým, že posledne bol zamestnaný na území Rakúska a všetky daňové povinnosti si plnil na tomto území, z čoho je zrejme, že za štát bydliska sa na daňové účely považuje štát zamestnania, t.j. Rakúsko. Na základe kritérií podľa vykonávacieho nariadenia žalovaný ako odvolací orgán vyhodnotil ako rozhodujúcu pracovnú situáciu žalobcu v Rakúsku, jej trvalosť, stálosť a povahu. Žalobca sa dlhodobo orientuje na prácu v zahraničí. Podľa informačného systému Sociálnej poisťovne žalobca bol dňom 22. februára 2021 vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie z dôvodu opätovného zamestnania v členskom štáte Európskej únie. Žalovaný poukázal na väzby uvádzané žalobcom, ktoré má na Slovensku, avšak väčšiu váhu v zhode s prvostupňovým rozhodnutím má pracovná situácia žalobcu, ktorá je dlhodobo orientovaná na zamestnanie v zahraničí. Žalovaný poukázal aj na rozhodnutie Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2 z 12. júna 2009, podľa ktorého je v súčasnosti prijateľné prenesenie zodpovednosti za platbu dávok z príslušného štátu na štát bydliska v prípade cezhraničných pracovníkov a určitých kategórií pracovníkov, ktorí udržiavajú úzke spojenie aj so svojimi krajinami pôvodu. Už by viac nebolo prijateľné, ak by sa príliš širokým výkladom pojmu „bydlisko“ mala rozšíriť oblasť uplatnenia čl. 65 základného nariadenia tak, aby zahŕňala všetky osoby, ktoré majú dosť stabilné zamestnanie alebo samostatne zárobkovú činnosť v členskom štáte a ktoré nechali svoje rodiny vo svojej krajine.

8. Žalovaný v rozhodnutí poukázal na bod 6.2 formulára U1 zo dňa 22. decembra 2020, v ktorom je jednoznačne uvedené, že žalobca po skončení posledného zamestnania podľa rakúskych právnych predpisov neuplatnil nárok na export dávky v nezamestnanosti. Dôvod neuplatnenia nároku na export dávky v nezamestnanosti podľa žalovaného bol subjektívny a spočíval vyložene v osobe žalobcu, ktorý si na základe vlastného rozhodnutia neuplatnil nárok na export dávky v nezamestnanosti, ktorý by mu vznikol podľa rakúskych právnych predpisov, na územie Slovenska. Žalovaný vo svojom rozhodnutí zdôraznil, že možnosť uplatniť si nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte inom, ako v štáte posledného zamestnania, je len výnimkou zo všeobecného pravidla, ktoré určuje, že nárok na dávku v nezamestnanosti by si mala nezamestnaná osoba prednostne uplatniť v štáte posledného zamestnania, lebo v tomto štáte platila poisťňa pre prípad nezamestnanosti. Cieľom nariadenia je podporiť hľadanie práce v tom členskom štáte, v ktorom dotknutá osoba bezprostredne predtým platila príspevky na poisťňu v nezamestnanosti a zároveň aj to, aby tento štát niesol bremeno výplaty dávky v nezamestnanosti. Dobu poisťnenia v nezamestnanosti získanú na území iného členského štátu nemôže Sociálna poisťovňa zhodnotiť automaticky na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti, ale je povinná dôsledne vyhodnotiť všetky relevantné skutočnosti preukázané v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. V zmysle koordinačných predpisov je povinná skúmať, či je možné dobu poisťnenia v nezamestnanosti dosiahnutú v zahraničí zohľadniť v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Takúto dobu je možné zohľadniť len podľa čl. 65 základného nariadenia t.j. v prípade zachovania pevných väzieb v členskom štáte, v ktorom si dotknutá osoba uplatňuje nárok na dávku v nezamestnanosti. Koordináčnne predpisy určujú, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti by si nezamestnaní mali uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom práve skončili zamestnanie. V prípade priznania nároku na dávku v nezamestnanosti má dotknutá osoba v zmysle čl. 64 základného nariadenia možnosť požiadať o export priznanej dávky v nezamestnanosti do ktoréhokoľvek členského štátu Európskej únie, t.j. aj na územie Slovenskej republiky. Občania, ktorí pracujú v zahraničí, by pred podaním žiadosti o dávku v nezamestnanosti na Slovensku mali pamätať na to, že v oblasti sociálneho zabezpečenia podliehajú právnym predpisom tej krajiny, v ktorej pracujú. O dávku v nezamestnanosti by mali preto žiadať v krajine, kde pôsobili. Podľa žalovaného, žalobca, ak platil poisťňu v nezamestnanosti na území Rakúska, mal si prioritne požiadať o dávku v nezamestnanosti na území Rakúska, tak ako to urobil v minulosti viackrát. Podľa žalovaného Sociálna poisťovňa, pobočka Liptovský Mikuláš správne posudzovala, či je možné osvedčenú dobu poisťnenia v nezamestnanosti, dosiahnutú žalobcom na území Rakúska, zohľadniť na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 základného nariadenia. K odvolacej námietke žalobcu ohľadne bydliska a trvalého pobytu žalovaný uviedol, že dôležitá na posúdenie bydliska je aj rodinná situácia a rodinné väzby dotknutej osoby a taktiež povaha vykonávanej zárobkovej činnosti vo vzťahu k jej trvalosti, stabilite a dĺžke trvania. „Trvalý pobyt“ podľa žalovaného nie je možné stotožniť s pojmom „bydlisko“. Podľa čl. 1 písm. j) základného nariadenia „bydlisko“ je miesto, kde osoba zvyčajne býva. Počas vykonávania zárobkovej činnosti v Rakúsku žalobca zvyčajne býval v Rakúsku.

9. Žalovaný vo svojom rozhodnutí poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Sžsk/38/2017 zo dňa 27. novembra 2018, podľa ktorého na zachovanie bydliska a centra záujmov na Slovensku nepostačuje len zachovanie si evidovaného trvalého pobytu, čo je do veľkej miery len administratívna skutočnosť, ktorá neodzrkadľuje realitu. Žalovaný v závere rozhodnutia akcentoval na to, že doby poisťnenia v nezamestnanosti dosiahnuté v predchádzajúcom období podľa rakúskych právnych predpisov zohľadnila príslušná rakúska inštitúcia pri priznaní dávky v nezamestnanosti v Rakúsku naposledy v období 14. marca 2020 do 26. apríla 2020. Duplicitné zhodnotenie týchto dôb poisťnenia v nezamestnanosti, dosiahnutých v Rakúsku, aj na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov nie je podľa čl. 10 základného nariadenia v spojení s ust. § 104 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. možné. Žalovaný poukázal aj na aktuálnu judikatúru, rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 10Sžsk/5/2016 zo dňa 13. decembra 2017, rozsudok sp.zn. 1Sžso/26/2016 zo dňa 30. januára 2018, rozsudok sp.zn. 1Sžsk/38/2017 zo dňa 27. novembra 2018 a rozsudok sp.zn. 9Sžsk/9/2019 zo dňa 25. novembra 2020, v ktorých rozhodnutiach sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil s právnym názorom Sociálnej poisťovne ohľadne bydliska a aplikáciu relevantných právnych noriem a koordinačných predpisov na prípady podobné žalobcovej situácii považoval za správnu. Žalovaný vo svojom rozhodnutí konštatoval nedôvodnosť odvolania žalobcu, pretože mu nevznikol nárok na dávku v nezamestnanosti.

10. Krajský súd v Žiline ako správny súd postupom bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 107 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) v spojení s ust. § 137 ods. 4

SSP, po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného ako aj rozhodnutia prvostupňového orgánu a konania, ktoré týmto rozhodnutiam predchádzali, verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom zrušil rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového orgánu a vrátil vec prvostupňovému orgánu na ďalšie konanie za aplikácie ust. § 191 ods. 1 písm. c), e) SSP v spojení s ust. § 191 ods. 3 písm. a), § 191 ods. 4 SSP.

11. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal žalobu žalobcu postupom bez nariadenia pojednávania, sa poukazuje na ust. § 107 ods. 2 SSP v spojení s ust. § 137 ods. 4 SSP, keď podľa uznesenia Krajského súdu v Žiline č.k. 27Sa/20/2021-88 zo dňa 17.01.2022, bolo miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámené na úradnej tabuli krajského súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, v zmysle vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 08.02.2022 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

12. Pokiaľ ide o postup krajského súdu, ktorý v zmysle podanej žaloby žalobcu zo dňa 21.06.2021 preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného a prvostupňového orgánu ako aj postup, ktorý týmto rozhodnutiam predchádzal, bez nariadenia pojednávania, sa odkazuje na obsah podanej žaloby, v ktorej žalobca nežiadal nariadiť pojednávanie a súhlasil, aby bolo rozhodnuté o správnej žalobe bez nariadenia pojednávania. Súčasne žalovaný vo vyjadrení k žalobe žalobcu, a to v podaní zo dňa 10. septembra 2021 (č.l. 31 - 35 spisu) uviedol, že nežiada nariadiť pojednávanie v predmetnej veci.

13. Podľa ust. § 107 ods. 2 SSP v ostatných prípadoch rozhoduje správny súd bez pojednávania.

14. Vzhľadom k vyjadreniu žalobcu, že netrvá na nariadení pojednávania, ako aj vyjadrenie žalovaného, pokiaľ nebol daný žiaden z dôvodov v zmysle ust. § 107 ods. 1 písm. a) až e) SSP, krajský súd mal splnené procesné podmienky k tomu, aby preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutia bez nariadenia pojednávania.

15. Krajský súd podľa pripojeného administratívneho spisu mal ďalej za preukázané, že rozhodnutie žalovaného ako odvolacieho orgánu bolo žalobcovi podľa doručky doručené dňa 30.4.2021 a k podaniu žaloby na pošte podľa obálky (č.l. 18 spisu) došlo dňa 21. júna 2021, t.j. v zákonom stanovenej lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho orgánu v zmysle ust. § 181 ods. 1 SSP. Krajský súd mal splnenú aj podmienku včasnosti podanej žaloby žalobcom. Krajský súd uvádza, že pokiaľ aj žalobca v žalobe zo dňa 21.06.2021 označil za žalovaného prvostupňový orgán Sociálna poisťovňa, pobočka Liptovský Mikuláš, sídlo: Štúrova 34, 031 01 Liptovský Mikuláš, tak mal splnenú podmienku na konanie, a to konanie proti žalovanému ako odvolaciemu orgánu. Z obsahu celého znenia žaloby bolo zrejmé, že táto smeruje proti Sociálnej poisťovni, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8 a 10, 813 63 Bratislava 1, čo vyjadril žalobca v podanej žalobe, ak táto smerovala proti rozhodnutiu Sociálnej poisťovne - ústredie. Z obsahu žaloby bolo zrejmé, že smeruje proti žalovanému, ktorý je druhostupňový - odvolací orgán, a tým nebol dôvod pre krajský súd, aby postupoval ako pri odstraňovaní väd podanej žaloby. Aj v súlade s ustálenou rozhodovacou činnosťou takýto postup na odstraňovanie väd podanej žaloby nie je potrebný, ak z obsahu žaloby je zrejmé, proti akému žalovanému žaloba smeruje, čo bolo splnené v danej veci, ak podľa žaloby žaloba smerovala proti žalovanému Sociálna poisťovňa, ústredie.

16. Z obsahu administratívneho spisu mal krajský súd za preukázané, že žalobca bol zaradený do evidencie uchádzačov o zamestnanie odo dňa 18.12.2020. Žalobca podal žiadosť o dávku v nezamestnanosti, v ktorej uviedol, že bol zamestnaný v Rakúsku u zamestnávateľa DMC BAUMANAGEMENT GMBH od 20.2.2017 do 21.12.2017 a od 25.1.2018 do 18.12.2019, ďalej bol zamestnaný v Rakúsku u zamestnávateľa CH. WURZER GMBH od 24.2.2020 do 13.3.2020 a od 27.4.2020 do 17.12.2020 a v období od 7.1.2020 do 14.1.2020 bol zamestnaný v Rakúsku u zamestnávateľa DMC BAUMANAGEMENT GMBH. Okrem iných listín súčasťou administratívneho spisu bolo aj vyhlásenie žalobcu ako žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov v zmysle čl. 65 ods. 2, 3 a 5 Nariadenia (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia v platnom znení a čl. 11 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania Nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia. V tomto vyhlásení žalobca uviedol, že od februára 2013 sa datuje prvý odchod do členského štátu EÚ a mesiac a rok návratu na územie SR - december 2020 s tým, že pravidelne sa vracia na územie SR; manželka a nezaopatrené deti majú bydlisko na území SR, je členom

Poľovníckej spoločnosti Ružomberok, o čom prikladá poľovný lístok, bytová situácia v členskom štáte EÚ je vyjadrená ubytovňa s partiou. Počas návratov z členského štátu EÚ býva vo vlastnom rodinnom dome, o čom prikladá list vlastníctva. Podľa zápisnice v zmysle ust. § 189 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z.z.“) žalobca uviedol, že do Rakúska za prácou cestoval v pondelok v skorých ranných hodinách v závislosti od počtu kilometrov na stavbu a domov sa vracal vo štvrtok večer. Ďalej žalobca uviedol, že na Slovensko sa z Rakúska vracal týždenne. Daňové priznanie k dani z príjmov podával v SR aj v Rakúsku. V Rakúsku si neuplatnil nárok na dávku v nezamestnanosti z dôvodu, že už nemá v Rakúsku prechodný pobyt. Hľadal si zamestnanie aj na území SR, výsledkom čoho bolo malé finančné ohodnotenie a práca na turnusy. Zo zápisnice o jeho rodinnej situácii vyplynulo, že je ženatý, v Rakúsku sa zdržiaval sám, do Rakúska odišiel pracovať, má manželku a dve deti, v Rakúsku tri noci spal, štyri dni pracoval a celý voľný čas trávil doma na Slovenku, keď sa venoval deťom, pričom voľný čas trávil aj ako poľovník. K bytovej situácii na území členského štátu EÚ uviedol, že v Rakúsku bývanie zabezpečoval zamestnávateľ, býval v ubytovniach, penziónoch, podnájmoch s viacerými osobami - kolegami z práce a posledné jeho ubytovanie bolo v penzióne v meste Hofstetten od 21.9.2020 s kolegami. Žalobca v zápisnici uviedol, že sa po návrate z Rakúska zdržiaval na Slovensku, vo vlastnom rodinnom dome, kde má adresu trvalého pobytu, na Slovensku vlastní bankový účet, rodinný dom, automobil, platí daň z nehnuteľnosti, na Slovensku má uzavretú životnú poisťku.

17. Podľa ust. § 195 ods. 1, 2, 3 zákona č. 461/2003 Z.z. organizačná zložka Sociálnej poisťovne pred vydaním rozhodnutia postupuje tak, aby presne a úplne zistila skutočný stav veci, a na ten účel obstará potrebné podklady na rozhodnutie. Podkladom na rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe organizačnej zložke Sociálnej poisťovne z jej činnosti. Organizačná zložka Sociálnej poisťovne pri posudzovaní veci objasňuje rovnako dôkladne všetky rozhodujúce skutočnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

18. Podľa ust. § 196 ods. 1 a 2 zákona č. 461/2003 Z.z. dôkazom je všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočného stavu veci, najmä výpovede účastníkov konania a vyjadrenia účastníkov konania a svedkov, odborné posudky, znalecké posudky, správy, listiny, vyjadrenia a potvrdenia iných fyzických osôb a právnických osôb. Netreba dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo skutočnosti známe z činnosti Sociálnej poisťovne. Organizačná zložka Sociálnej poisťovne môže ako dôkaz použiť výpoveď svedkov, ktorých pred výpoveďou poučí o ich povinnosti vypovedať pravdivo a nič nezamieňať a o právnych následkoch nepravdivej výpovede.

19. Podľa ust. § 196 ods. 6 a 7 zákona č. 461/2003 Z.z. účastník konania je povinný navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Organizačná zložka Sociálnej poisťovne rozhodne, ktoré z dôkazov sa vykonajú. Organizačná zložka Sociálnej poisťovne je povinná vykonávať aj iné dôkazy, ktoré účastníci konania nenavrhli, ak sú potrebné na zistenie a objasnenie skutočného stavu veci. Organizačná zložka Sociálnej poisťovne hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz osobitne a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti.

20. Podľa ust. § 209 ods. 1 veta druhá a ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z. rozhodnutie musí byť v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti. V odôvodnení rozhodnutia organizačná zložka Sociálnej poisťovne uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bola vedená pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodovala.

21. Podľa ust. § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. poistenec má nárok na dávku v nezamestnanosti, ak v posledných štyroch rokoch pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie bol poistený v nezamestnanosti najmenej dva roky.

22. Podľa ust. § 104 ods. 6 zákona č. 461/2003 Z.z. rok poistenia v nezamestnanosti je 365 dní poistenia v nezamestnanosti.

23. Podľa čl. 61 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej aj len „základné nariadenie“) príslušná inštitúcia členského štátu, ktorého právne predpisy podmieňujú nadobudnutie, zachovanie, znovunadobudnutie alebo trvanie nároku na dávky dosiahnutím dôb poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti,

v potrebnom rozsahu zohľadní doby poistenia, zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov ktoréhokoľvek členského štátu, ako keby boli dosiahnuté podľa právnych predpisov, ktoré uplatňuje. Ak však uplatniteľné právne predpisy podmieňujú nárok na dávky dosiahnutím dób poistenia, vtedy doby zamestnania alebo samostatnej zárobkovej činnosti dosiahnuté podľa právnych predpisov iného členského štátu sa nezohľadnia, iba ak by sa takéto doby považovali za doby poistenia a boli dosiahnuté v súlade s uplatniteľnými právnymi predpismi.

24. Podľa čl. 61 ods. 2 základného nariadenia s výnimkou prípadov uvedených v článku 65 ods. 5 písm. a) sa uplatňovanie odseku 1 tohto článku podmieňuje tým, že daná osoba bezprostredne ukončila v súlade s právnymi predpismi, podľa ktorých sa uplatňuje nárok na dávky:

- doby poistenia, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby poistenia,
- doby zamestnania, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby zamestnania,
- doby samostatnej zárobkovej činnosti, ak tieto právne predpisy vyžadujú doby samostatnej zárobkovej činnosti.

25. Podľa čl. 65 ods. 2 základného nariadenia úplne nezamestnaná osoba, ktorá počas svojej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba, mala bydlisko v členskom štáte inom, ako je príslušný štát a ktorá má naďalej bydlisko v tomto štáte alebo sa vráti do tohto štátu, má byť k dispozícii službám zamestnanosti v členskom štáte bydliska. Bez toho, aby bol dotknutý článok 64, úplne nezamestnaná osoba môže ako doplňujúci krok prihlásiť sa u služieb zamestnanosti členského štátu, v ktorom vykonávala svoju poslednú činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba.

26. Podľa čl. 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia nezamestnaná osoba uvedená v prvej a druhej vete odseku 2 poberá dávky v súlade s právnymi predpismi členského štátu bydliska, ako keby sa na ňu vzťahovali tieto právne predpisy počas jej poslednej činnosti ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba. Tieto dávky poskytuje inštitúcia miesta bydliska.

27. Podľa čl. 11 ods. 1, 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania Nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej aj len „vykonávacie nariadenie“), ak je rozdiel v stanoviskách inštitúcií dvoch alebo viacerých členských štátov o určení bydliska osoby, na ktorú sa uplatňuje základné nariadenie, tieto inštitúcie po vzájomnej dohode určia centrum záujmov dotknutej osoby, na základe celkového posúdenia všetkých dostupných informácií súvisiacich s príslušnými skutočnosťami, ktoré môžu obsahovať:

a) dĺžku a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov;

b) situáciu dotknutej osoby vrátane:

i) povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy;

ii) jej rodinného stavu a rodinných väzieb;

iii) vykonávania akejkoľvek nezárobkovej činnosti;

iv) v prípade študentov zdroja ich príjmov;

v) jej bytovej situácie, najmä toho, či je táto situácia stabilná;

vi) členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely. Ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode medzi dotknutými inštitúciami, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu.

28. Podľa čl. 1 ods. 3 písm. j) základného nariadenia na účely tohto nariadenia „bydlisko“ znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva.

29. Podľa čl. 1 ods. 3 písm. k) základného nariadenia „pobyť“ znamená prechodné bydlisko.

30. Z obsahu podanej žaloby žalobcu zo dňa 21.06.2021 vyplynulo, že žalobca namietal nedostatočné zdôvodnenie rozhodnutia prvostupňového orgánu, keď bolo vychádzané z toho, že väzby žiadateľa na Slovensku sú „menej významné“, čo však podľa žalobcu nie je akceptovateľné v zmysle predložených dokladov a skutočností, ktoré uvádzal v Zápisnici zo dňa 2.2.2021. Žalobca podľa žalobných dôvodov namietal nedostatočné odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia, ak prvostupňový orgán v rozhodnutí údajne „menej významné“ väzby na Slovensku nezdôvodnil. Žalobca podal voči prvostupňovému

rozhodnutiu odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný, avšak nesúhlasil ani s rozhodnutím žalovaného, pretože odvolací orgán - žalovaný pri rozhodovaní vychádzal výlučne zo skutočnosti, že žalobca pracoval počas obdobia február/2013 až december/2020, t.j. sedem rokov v Rakúsku, čo žalovaný považoval za dlhé a stabilné obdobie bez toho, aby žalovaný vyhodnotil skutočnosti uvádzané žalobcom, a to, že všetok mimopracovný čas trávil na území SR, kde má väzby majetkové, záväzkové a rodinné. Žalobca v žalobe zdôraznil, že býval na Slovensku aj počas výkonu práce v Rakúsku, keďže z týždňa štyri noci spal na Slovensku a len tri v Rakúsku. Podľa žalobcu jeho bydlisko na území SR nemá len charakter administratívnej skutočnosti, ak žalobca má bydlisko na území SR ako miesto, kde skutočne býva, čo nebolo zohľadnené žalovaným v odvolacom konaní.

31. Krajský súd uvádza, že žalobnými dôvodmi žalobca namietal nedostatočné odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia Číslo: 1634/2021-LM-DvN zo dňa 11. februára 2021 vydané Sociálnou poisťovňou, pobočka Liptovský Mikuláš, so sídlom Štúrova 34, 031 01 Liptovský Mikuláš. Krajský súd akceptuje tento žalobný dôvod, pretože podľa odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia nebol zdôvodnený záver prvostupňového orgánu, ktorý väzby žalobcu uvádzané v Slovenskej republike vyhodnotil ako menej významné, resp. so záverom, že sa prvostupňovému orgánu „javia ako menej významné“. Táto skutočnosť však nebola dôvodom zrušenia prvostupňového rozhodnutia zo strany správneho súdu, a to s ohľadom k tomu, že v odvolacom konaní rozhodnutie žalovaného bolo riadnym spôsobom odôvodnené (poznámka krajského súdu, tento záver riadneho odôvodnenia sa nevzťahuje k aplikácii ust. § 104 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z. použitého v odôvodnení rozhodnutia žalovaného a k nemu sa viažuceho stručného záveru). Ak na základe odvolacích dôvodov žalobcu žalovaný svoje rozhodnutie riadne zdôvodnil, tak potom nemohol zostať len sám osebe žalobný dôvod o nedostatočnom odôvodnení prvostupňového rozhodnutia. Tento záver krajského súdu vyplýva z toho, že konanie pred správnym orgánom sa nerozdeľuje prísne do dvoch navzájom oddelených konaní, ale tak konanie pred prvostupňovým ako aj odvolacím orgánom tvorí jeden celok navzájom prepojených konaní. Uvedené vyjadrené krajským súdom zostalo bez vplyvu k záveru krajského súdu zdôvodneného nižšie v odôvodnení tohto rozsudku, keď podľa jeho názoru v zmysle ust. § 191 ods. 1 písm. e) SSP bol tu zrušovací dôvod pre tak rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového orgánu, pretože zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci. Žalovaný ako aj prvostupňový orgán rozhodli predčasne, ak sa orgány oboch stupňov s vyššie citovanými právnymi predpismi dôsledne neriadili, nedostatočne zistili skutkový stav veci, čo vyústilo do nesprávneho právneho posúdenia, a to malo za následok nezákonnosť ich rozhodnutí.

32. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného napadnutého žalobou vyplynulo, že žalobca bezprostredne pred zaradením do evidencie uchádzačov o zamestnanie nedosiahol doby poistenia v nezamestnanosti v zmysle platnej slovenskej legislatívy. Z uvedeného dôvodu by bolo možné zohľadniť dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú na území Rakúska, kde žalobca dlhodobo pracoval, do celkovej doby poistenia v nezamestnanosti v súlade s čl. 61 ods. 1 základného nariadenia, len v prípade preukázania zachovania pevných väzieb a bydliska na území Slovenskej republiky počas výkonu posledného zamestnania na území členského štátu Európskej únie. Žalovaný v žalobou napadnutom rozhodnutí mal za to, že na základe všetkých kritérií vyplývajúcich z čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia, ako rozhodujúca bola pracovná situácia žalobcu v Rakúsku, t.j. jej trvalosť, stálosť a povaha. Podľa žalovaného žalobca sa dlhodobo orientoval a aj v súčasnosti orientuje na prácu v zahraničí, kde je odvádzané poistné na sociálne poistenie. Žalovaný väčšiu váhu, v zhode s prvostupňovým správnym orgánom, dal pracovnej situácii žalobcu, ktorá je dlhodobo, a to aj ku dňu vydania rozhodnutia o odvolaní, orientovaná na zamestnanie v zahraničí.

33. Krajský súd konštatuje, že sporným zostalo to, či okolnosti, ktoré v konaní pred prvostupňovým a odvolacím orgánom uvádzal žalobca pri ich komplexnom vyhodnotení, možno alebo nemožno považovať za svedčiacie o zachovaní bydliska žalobcu a centra jeho záujmov na území Slovenska ako štátu pôvodu. Krajský súd má za to, vzhľadom aj k aplikácii vyššie uvádzaných ustanovení, že neboli v požadovanej dostatočnosti žalovaným a prvostupňovým orgánom posudzované okolnosti, ktorými žalobca preukazoval zachovanie pevných väzieb a bydliska na území Slovenskej republiky počas výkonu posledného zamestnania na území Rakúska. Krajský súd je toho názoru, že posúdenie možnosti zohľadnenia doby poistenia v nezamestnanosti žalobcu získanej na území iného členského štátu žalovaným ako aj prvostupňovým orgánom bolo predčasné, bez dostatočne zisteného skutkového stavu veci.

34. Správny súd vo všeobecnosti uvádza, že uplatnenie si nároku na dávku v nezamestnanosti v štáte inom, ako v štáte posledného zamestnania, je výnimkou z pravidla, že nárok na dávku v nezamestnanosti by si mala nezamestnaná osoba prednostne uplatniť v štáte posledného zamestnania. Koordinačné predpisy všeobecne určujú, že pri skončení výkonu zárobkovej činnosti by si nezamestnaný mal uplatňovať nárok na dávku v nezamestnanosti v štáte, v ktorom práve ukončil zamestnanie. V takýchto prípadoch sa žiadosť o dávku v nezamestnanosti posudzuje podľa právnych predpisov príslušnej krajiny. Keď nezamestnaný požiada o dávku v nezamestnanosti v inom členskom štáte, tento členský štát je v súlade s koordinačnými predpismi povinný skúmať, či je možné dobu poistenia v nezamestnanosti dosiahnutú v zahraničí zohľadniť v konaní o nároku na dávku v nezamestnanosti. Takúto dobu je možné zohľadniť len v prípade zachovania pevných väzieb a bydliska v členskom štáte, v ktorom si dotknutá osoba uplatňuje nárok na dávku v nezamestnanosti.

35. V danom prípade bolo potrebné posúdiť najmä to, či žalovaný ako aj prvostupňový orgán postupovali zákonným spôsobom tak, aby bol naplnený účel zákona č. 461/2003 Z.z., či bolo dodržané základné a vykonávacie nariadenie a či žalobca bol, tak ako tvrdil, ukrátený na svojich právach. Predmetom súdneho prieskumu podľa žaloby žalobcu bolo rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Liptovský Mikuláš, ktorým uvedený prvostupňový orgán rozhodol tak, že žalobca nemá nárok na dávku v nezamestnanosti.

36. Podľa obsahu spisového materiálu, pripojeného administratívneho spisu, zápisnice zo dňa 2.2.2021 vyplynulo, že žalobca do Rakúska cestoval v pondelok v skorých ranných hodinách v závislosti od počtu kilometrov na stavbu a na Slovensko sa vracal vo štvrtok večer. Aj vo vyhlásení žiadateľa na účely posúdenia zachovania centra záujmov žalobca uviedol, že sa vracal na územie Slovenskej republiky týždenne. Dôvodom odchodu žalobcu do Rakúska podľa zápisnice zo dňa 2.2.2021 bolo to, že ako živnostníkovi neboli uhrádzané načas faktúry, alebo vôbec neboli zaplatené. Daňové priznanie k dani z príjmov podával v Slovenskej republike ako aj v Rakúsku, pričom počas práce v Rakúsku si hľadal zamestnanie aj na území SR, výsledkom čoho bolo malé finančné ohodnotenie a práca na turnusy. Voľný čas trávil doma na Slovensku, kde má manželku, dve deti. Podľa listu vlastníctva je vlastníkom aj rodinného domu, v ktorom má aj adresu trvalého pobytu.

37. Na základe dôkazov predložených žalobcom, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu, jeho vyjadrení, prijali žalovaný a prvostupňový orgán podľa názoru krajského súdu predčasné závery, keď vyhodnotenie centra záujmov podľa kritérií v zmysle vykonávacieho nariadenia nebolo dostatočné. Krajský súd je toho názoru, že samotná dĺžka pobytu, resp. výkonu zamestnania žalobcu na území Rakúska na určenie centra záujmov nepostačuje, tak ako to zhodnotil žalovaný ako odvolací orgán, ktorý za rozhodujúcu pri posudzovaní kritérií vykonávacieho nariadenia zhodnotil pracovnú situáciu žalobcu v Rakúsku, kde sa zdržiaval od februára 2013 do decembra 2020.

38. Krajský súd uvádza, že dôvodom zárobkovej činnosti žalobcu v Rakúsku podľa jeho vyjadrenia boli finančné dôvody. Krajský súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 9Sžso/35/2012, podľa ktorého „...vykonávacie nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 stanovuje postup pri vykonávaní základného nariadenia č. 883/2004, a preto názor žalovanej, že skutočnosti uvedené v článku 11 vykonávacieho nariadenia majú len dokresľujúci charakter pri posudzovaní situácie dotknutej osoby, a že tieto skutočnosti nie sú rozhodujúce, nie je správny. Práve naopak, skúmanie okolností uvedených v článku 11 vykonávacieho nariadenia pri posudzovaní centra záujmov dotknutej osoby nemožno zúžiť len na posudzovanie dĺžky a stability zamestnania. Zobrať do úvahy je potrebné i ďalšie, nielen tam ako príklad uvedené okolnosti v ich vzájomnej súvislosti.“

39. Krajský súd má za to, že žalovaný ako aj prvostupňový orgán nedôsledne vyhodnocovali kritéria vykonávacieho nariadenia obsiahnuté v čl. 11 ods. 1, 2. Ak aj žalovaný ako odvolací orgán poukázal v odôvodnení svojho rozhodnutia na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, tak krajský súd považuje za potrebné dodať, že je potrebné pristupovať ku každej veci individuálne, prihliadať na všetky osobitosti každého prípadu, a preto nemožno na skúmanú vec aplikovať závery v skutkovo odlišných prípadoch.

40. Podľa zápisnice zo dňa 2.2.2021 nie je možné bez ďalšieho konštatovať trvalosť zamestnania žalobcu na území Rakúska, keď podľa prierezu „pracovného pomeru“ žalobcu hoci tento je na dobu neurčitú, je v krátkych časových intervaloch ukončený z dôvodu ukončenia stavby. Pracovná činnosť

žalobcu v Rakúsku je tak závislá od toho, či takúto ponuku žalobca dostane od zamestnávateľa a tá sa končí ukončením stavby. Ako bolo už uvedené krajským súdom, pokiaľ aj bola pracovná situácia žalobcu v Rakúsku vyhodnotená ako rozhodujúca, dôsledne a dostatočne žalovaný a prvostupňový orgán nehodnotili ďalšie kritéria v zmysle čl. 11 vykonávacieho nariadenia, ktoré sú v rovnakej miere právne významné pre hodnotenie zachovania centra záujmov.

41. Z administratívneho spisu vyplynuli tvrdenia žalobcu o pravidelných intervaloch, v ktorých sa vracia na územie SR, a to týždenne, keď v pondelok v skorých ranných hodinách odchádza do Rakúska a vracia sa vo štvrtok večer. Pri týchto pravidelných intervaloch po ukončení práce v Rakúsku je na území SR, voľný mimopracovný čas venuje rodine, deťom, záľube poľovníka, je vlastníkom rodinného domu, kde má trvalý pobyt. Vzhľadom k takýmto pravidelným intervalom, keď žalobca sa týždenne vracia späť na územie SR, kde má rodinné väzby, nie je možné tieto podľa názoru krajského súdu bez ďalšieho hodnotiť ako menej významné. Rovnako aj bytová situácia žalobcu na území členského štátu EÚ, t.j. v Rakúsku, bez ďalšieho nemôže byť vyhodnotená ako stabilná, ak žalobca má bývanie zabezpečené zamestnávateľom v ubytovniach, penziónoch, podnájmoch, kde býva s viacerými kolegami z práce.

42. V zmysle čl. 61 ods. 2 základného nariadenia v spojení s čl. 65 ods. 5 základného nariadenia iba vo výnimočných prípadoch je možné zohľadniť dobu poistenia dosiahnutú na území iného členského štátu Európskej únie, pokiaľ je dosiahnutá ako posledná. Touto výnimkou zo základnej zásady je situácia, ak si žiadateľ zachová počas výkonu zárobkovej činnosti na území iného členského štátu Európskej únie centrum záujmov a bydlisko na území Slovenskej republiky.

43. Vzhľadom k charakteru ubytovania žalobcu v Rakúsku, a to ubytovania v ubytovniach, penziónoch, podnájmoch s viacerými osobami, nemožno hodnotiť túto bytovú situáciu žalobcu v Rakúsku ako kvalitnú stránku bývania, ani ako stabilitu bytovej situácie, tak ako to vyplýva z čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Žalobca si však zachoval na území SR trvalý pobyt s obsahom jeho naplnenia, keď sa na miesto trvalého pobytu vracia v pravidelných týždenných intervaloch, trávi s manželkou a deťmi spoločný čas mimo práce a ďalej podľa vyjadrenia žalobcu obsiahnutého v zápisnici zo dňa 2.2.2021 na Slovensku vlastní bankový účet, automobil, na území SR má životnú poisťku, má hypotéku v H. T., vlastní nehnuteľnosť.

44. Krajský súd v súvislosti so svojím rozhodnutím poukazuje aj na konanie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 9Sžso/11/2015 zo dňa 25. januára 2017. Pre posúdenie miesta bydliska je potrebné skúmať i ďalšie okolnosti, nielen dĺžku zamestnania a bývanie žalobcu ako pracovníka, keď podľa tvrdení a okolností, ktoré sú súčasťou administratívneho spisu, tieto nasvedčujú tomu, že centrum záujmov žalobcu bola Slovenská republika, kde si zachovával bydlisko. Krajský súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Sžsk/3/2021 zo dňa 21.04.2021, z ktorého vyplýva „...pod pojmom „bydlisko“ v zmysle únievom sa nechápe trvalý alebo prechodný pobyt podľa vnútroštátnych predpisov Slovenskej republiky. Podľa článku 1 písm. j) základného nariadenia pojem „bydlisko“ v zmysle tohto nariadenia znamená zvyčajne bydlisko, t.j. miesto, kde majú dotknuté osoby zvyčajné bydlisko a na účely tohto nariadenia chápané ako „centrum záujmov“ v zmysle článku 1 písm. j) v spojení s článkom 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia“. Krajský súd poukazuje aj na rozsudok Súdného dvora Európskej únie zo 17. februára 1977, C-76-76 Silvana Di Paolo proti Office national de l'emploi, podľa ktorého bydlisko v jednom členskom štáte nemusí bezpodmienečne vylučovať iné zvyčajné bydlisko v inom štáte. Z uvedeného rozsudku vyplýva, že pri posúdení bydliska je vhodné vziať do úvahy dĺžku a kontinuitu bydliska predtým, ako sa pracovník presťahoval, dĺžku trvania a cieľ jeho absencie, charakter zamestnania, ako aj zámer zúčastnenej osoby, ktorý vyplýva zo všetkých okolností. Ďalej krajský súd poukazuje aj na rozsudok z 1. októbra 2015 C-3/08 Leyman, podľa ktorého cieľ čl. 45 Zmluvy o fungovaní Európskej únie by nebol dosiahnutý, ak by mali migrujúci pracovníci v dôsledku uplatnenia svojho práva na voľný pohyb stratiť výhody sociálneho zabezpečenia, ktoré im zaisťuje právna úprava členského štátu. Takýto dôsledok by totiž mohol odradiť pracovníkov v Únii od výkonu svojho práva na voľný pohyb a predstavovať tak prekážku tejto slobody.

45. Krajský súd je toho názoru, že žalovaný ako aj prvostupňový orgán vzali do úvahy pri vyhodnení centra záujmov žalobcu dĺžku a stabilitu zamestnania a za rozhodujúcu určili pracovnú situáciu žalobcu v Rakúsku. Takýto postup podľa krajského súdu nie je v súlade s jednou zo základných zásad vnútorného trhu EÚ, ktorou je voľný pohyb osôb. Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES zo dňa 29. apríla 2004 o práve občanov únie a ich rodinných príslušníkov voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v

rámci územia členských štátov upravuje základné zásady vnútorného trhu, teda voľný pohyb osôb a udeľuje každému občanovi únie základné a individuálne právo voľne sa pohybovať a zdržiavať sa v rámci územia členských štátov, s výhradou obmedzenia podmienok uvedených v zmluve a opatrením prijatým na tento účel.

46. Žalovaný a prvostupňový orgán v rámci nového konania v dostatočnom a potrebnom rozsahu vykonajú dokazovanie ohľadom všetkých kritérií v zmysle čl. 11 vykonávacieho nariadenia podľa tvrdení, dôkazov doložených žalobcom, tieto vyhodnotia, v riadnom a dostatočnom rozsahu svoje závery zdôvodnia tak, aby dokazovanie nebolo zúžené len na pracovnú situáciu žalobcu v Rakúsku, ale komplexne s ohľadom všetkých okolností a kritérií podľa vykonávacieho nariadenia. Rozhodnutie žalovaného aj prvostupňového orgánu bolo predčasné, ak nebolo dostatočné skutkové posúdenie veci v rámci všetkých okolností v zmysle čl. 11 vykonávacieho nariadenia. Po vykonaní dokazovaní a vyhodnení žalovaný a prvostupňový orgán zhodnotia, kde má žalobca najpevnejšie väzby, kde má rodinné, spoločenské, sociálne, pracovné väzby, kde je najviac z týchto väzieb ukotvený. Žalobca by nemal byť diskriminovaný za využitie práva voľného pohybu osôb za účelom nájdenia si zamestnania v inom členskom štáte, keď podľa jeho vyjadrenia nenašiel prácu v domovskom členskom štáte, v ktorom nemal dobré pracovné podmienky, ak podľa zápisnice zo dňa 2.2.2021 uviedol, že odišiel do Rakúska za prácou, pretože mu ako živnostníkovi neboli načas platené faktúry alebo uhradené vôbec. Bude vykonané dôslednejšie dokazovanie ako aj dôslednejšie vyhodnocovanie žalobcom tvrdených a preukazovaných skutočností vo vzájomných súvislostiach.

47. Podľa názoru správneho súdu otázka centra záujmov bola správnymi orgánmi skúmaná formálne bez zohľadnenia všetkých okolností, kritérií v zmysle vykonávacieho nariadenia. Rozhodnutia boli predčasné, ak bol uvedený záver, že dlhšie trvanie zamestnania žalobcu v zahraničí prináša záver o tom, že centrum záujmov žalobcu vzniklo v Rakúsku. Správny súd dospel k záveru o potrebe zrušenia rozhodnutí obidvoch stupňov podľa § 191 ods. 1 písm. c), e) SSP, pretože zistenie skutkového stavu žalovaným ako aj prvostupňovým orgánom bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci a následne aj nesprávne právne posúdenie veci. Je potrebné v ďalšom konaní komplexné posúdenie zásadných otázok, ktoré sa týkajú hodnotenia centra záujmov žalobcu. Krajský súd poukazuje aj na rozhodnutia NS SR sp.zn. 9Sžsk/2/2020, sp.zn. 7Sžsk/3/2021, sp.zn. 9Sžsk/73/2020, sp.zn. 9Sžsk/9/2020.

48. Žalovaný vo svojom rozhodnutí v druhom rade poukázal na ust. § 104 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z. s akcentom, že doby poistenia v nezamestnanosti dosiahnuté v predchádzajúcom období podľa rakúskych právnych predpisov, zohľadnila príslušná rakúska inštitúcia pri priznaní dávky v nezamestnanosti v Rakúsku (naposledy v období 14. marca 2020 do 26. apríla 2020). Žalovaný ďalej uviedol, že duplicitné zhodnotenie týchto dôb poistenia v nezamestnanosti, dosiahnutých v Rakúsku, aj na účely vzniku nároku na dávku v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov, nie je na základe čl. 10 základného nariadenia v spojení s ust. § 104 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z. možné. Správny súd uvádza, že v rámci nového konania, ak budú zistené iné okolnosti pre nepriznanie dávky žalobcovi, tak tieto musia byť dostatočne a určito zdôvodnené, vyhodnotenú. Pokiaľ aj žalovaný vo svojom rozhodnutí poukazuje na ust. § 104 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z.z., tak je potrebné, aby s poukazom k tomuto zákonnému ustanoveniu popísal skutočnosti - skutkové okolnosti pre aplikáciu tohto zákonného ustanovenia v takom rozsahu, aby pri prípadnom opätovnom vyvolaní súdneho konania na základe podanej žaloby boli tieto závery v rozhodnutí správneho orgánu vyjadrené v takom rozsahu, aby spĺňali kritéria riadneho zdôvodnenia, ktoré bude spôsobilé na preskúmanie správnym súdom.

49. O nároku na náhradu trov súdneho konania krajský súd rozhodol podľa ust. § 167 ods. 1 SSP v spojení s ust. § 175 ods. 1 SSP. Žalobca bol v súdnom konaní úspešný, preto voči žalovanému mu bol priznaný nárok na plnú náhradu trov súdneho konania, o výške ktorej náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia správny súd samostatným uznesením za aplikácie ust. § 175 ods. 2 SSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť v lehote jedného mesiaca odo dňa jeho doručenia. Kasačná sťažnosť sa podáva Krajskému sudu v Žiline. O kasačnej sťažnosti rozhoduje Najvyšší správny súd Slovenskej republiky.

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konanie o správnej žalobe v sociálnych veciach alebo konanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia,
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.

Kasačnú sťažnosť možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

V kasačnej sťažnosti sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis), uvedie označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

Podľa ust. § 440 ods. 1 SSP kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Podľa ust. § 440 ods. 2 SSP dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v odseku 1 písm. g) až i) sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.